

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם:" (כו,ג)

פירש רש"י, שתהיו עמלים בתורה. זאת אומרת שלא מספיק רק ללמוד, אלא צריך לעמול בתורה כאדם שעושה התעמלות. כך צריך להפעיל את שרירי המוח, וכמו שאומר הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה, "אין התורה נקנית אצל אותם הלומדים מתוך עידון ואכילה ושתייה. והרוצה לזכות בכתרה של תורה לא יאבד אפילו לילה אחד מלילותיו באכילה ושתייה ושינה אלא בלימוד התורה" (ודאי שאין כוונתו לכל הלילה אלא לחלק ממנו). ע"כ.

הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל, בספרו "זכרון הדסה" (עמוד מ"ב והלאה), כותב שעיקר הלימוד הוא בעמל עד כלות הנפש, ושיהיה חקוק בתת ההכרה שלנו תורה עיי"ש. וכן אמרו במסכת אבות (פ"ג מ"ז) "ההולך בדרך ומפסיק ממשנתו, ואומר מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה - מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו".

והדבר יובן על פי משל לאדם בשם ראובן, שזכה בהגרלה לטוס לארצות הברית. כיוון שראובן לא טס מעולם (ולולא הזכייה כנראה גם לא היה טס) הלך לשכנו שמעון, יהלומן במקצועו שטס מדי כמה שבועות, וביקש לדעת מתי הוא מתכוון לטוס בפעם הבאה לארצות הברית, כי הוא רוצה להתלוות אליו כיוון שאינו מכיר את הכללים. אמר לו שמעון שבשבוע הבא ביום שלישי, פעמיים כי טוב, הוא מתכוון לטוס, וכן היה. שניהם עלו למטוס. ראובן, שלא רצה להפסיד את הנוף, ישב ליד החלון. ואילו שמעון, שלא עניין אותו הנוף כלל, רצה לישון וביקש מראובן שלא יפריע לו.

אבל ראובן, שהתלהב כשראה את כל תל אביב קטנה מאוד, ואיך כל בית נראה כמו קופסת גפרורים, רצה לשתף את שמעון במחזה, ואמר לו 'תראה איזה בתיים קטנים'. אבל שמעון לא התייחס. אחר כך ראובן ראה שהם כבר מעל העננים, ושוב פעם העיר את ידו, אבל לשמעון לא אכפת. והנה ראובן מעיר את שמעון ואומר לו 'הנה עץ אקליפטוס'. כששמע שמעון את ראובן אומר כך התנער ממקומו, רץ אל תא הטייס, ראה שהטייס נרדם והעיר אותו במהירות. ברגע האחרון הצליח הטייס להגביה את המטוס בחזרה, וכל הנוסעים ניצלו מהתרסקות.

אזי פנה שמעון אל ראובן ואמר לו 'אשריך, הצלת את כל נוסעי המטוס'. אמר לו ראובן 'אני לא מבין אותך. מבתים בגודל גפרורים אתה לא מתלהב, מלטוס בתוך העננים אתה לא מתלהב, וכשאמרת ליך שאני רואה עץ אקליפטוס - מיד קפצת. וכי אף פעם לא ראית עץ?!' אמר שמעון לראובן התמים 'תקשיב, כשטסים באוויר - זה לא פלא שהכל קטן ורואים עננים. אבל כשטסים באוויר ורואים עץ - זה פלא, שהרי עץ לא צומח באוויר. לכן הבנתי שאנחנו בסכנה, וכך ניצלנו מהתרסקות'. ע"כ.

הנמשל ברור: כשאתה לומד תורה, אתה נמצא מעל הגשמיות ועוסק בדברי אלוקים חיים. לכן צריך לראות את הכל קטן, ולא חשוב שיש מינוס בבנק, וגם אם לא אכלת צהריים - אתה בגובה עכשיו. ואם באמצע הלימוד אתה מדבר על אילן או ניר - זו סכנת התרסקות. וכן יש פירוש נוסף למה מחמירים כל כך עם מי שהפסיק ממשנתו וראה עץ: החיים וההנאות של היהודי צריכים להיות סביב התורה, כמו שאומרים "ונשמח ונעלוז בדברי תלמוד תורתך כי הם חיינו" וכו'. ואם באמצע לימוד התורה אתה חושב שהעץ או הניר יפים יותר מהתורה - זה מוות. ולכן אמרו לא להסתכל בטלוויזיה הצבעונית, כי אחרי זה קשה לראות את הגמרא והשולחן ערוך, כיוון שהם כתובים בשחור לבן. ודי לחכימא ברמיזא. (ובחרת בחיים הרב יפתח סופר)

אהבת ישראל

על פי שתיים או שלש עצות תוסר השנאה

עצה שניה:

ב. הדבור בפנים מאירות

ואם זה אדם שאין לו צורך בך שתטיב לו, אין הוא צריך ממך כלום ואין במציאות אפנים שתוכל להטיב לו - השתדל לדבר אתו בפנים מאירות, ואל תתן לשתיקה להפריד ביניכם, כי השתיקה מהנה חלל וממלאת מקומה ההקפדה בלב, ומחשבות נקם וכעס מתרוצצים בקרבך יום ולילה. בשיחות בפנים מאירות מדי פעם תראה, שפשוט השנאה סרה והולכת.

כלל גדול הוא לא להשאיר בלב. דבר ישירות פנים מול פנים את אשר יש לך בלבבך על חברך, ואל תטמן את שנאתך וחשדך והקפדתך בלבך, כי אז הנך מפתח מחשבות המעוררות לשנאה והקפדה. ובכך שהנך פונה ישירות ללבון הדברים, אזי יתכן ותגלה שכל חשדך היה לשוא, ורק טחנת מים. ויתכן שאמנם אמת היה הדבר, אבל בכך שתדבר עמו, יתנצל חברך על מעשהו ותבואו לידי פיוס. וכאן השתיקה והבושה הם שליליות ביותר - אסור להתבייש, חייבים לפנות למי שלבך שונא לו ולגרש ולהסיר את השנאה. וכמו כן, כנאמר למעלה, אדם שטבעיו ודעותיו שנואים עליך וקשה לך להיות בקרבתו, אבל בלית ברירה הנך נפגש עמו מדי יום - העצה העוצה: לא לשמר מרחק ממנו, זה רק יגביר את השנאה. לכן דבר עמו על דא ועל הא, ובכך תוסר השנאה.

אמונה

סה. אדם נכר על ידי משרתיו, אם הוא אוהב שקר אם לאו. (ספר המידות)

הכרזה וסימנים - המשך

וכתב בספר אבידה ומציאה (עמוד כד), שצריך לתלות את המודעות במקום בולט וגלוי לעין כל, וצריך להשאיר את המודעות זמן סביר שיש לשער שהמאבד יראה את המודעות, וכתבו האחרונים שעדיף שיהיה מונח לפחות שבוע או שבועיים. ע"כ. וכן כתב בשו"ת תשובות והנהגות (חלק ג סימן תסד). ובשו"ת עשה חיל חלק ב (סימן כד) כתב, ששיעור הכרזה הוא שלושים יום. ע"ש. והמחמיר להניח מודעה כמה שיותר זמן, תבוא עליו הברכה.

(2). כתב בשו"ת אגרות משה (חושן משפט חלק ב סימן מה): בענין נתינת מודעות להשבת אבידה, מספיק שיש במקומות ציבוריים, כגון בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובמקומות אחרים שרבים מצויים שם, כגון אצל המעליות של הבתים הגדולים, כמו שבזמן המקדש היה מכריז בג' רגלים בירושלים. ואף שאי אפשר שהכל ישמעו, סומכים דכל מי שאבד לו אבידה יבוא לשמוע, וגם חבא חבא אית ליה, אבל אין מטריחים המוצא להכריז יותר מהמקומות שרבים מצויים שם. ובעיתונים שידוע שקוראים אותם, גם שהוא דבר טוב להכריז בהם, אבל אינו מחוייב להוציא הוצאות ולחייב למאבד לשלמו, וגם יכול המאבד לטעון, כי אף על ידי מודעות אחרות היה יודע מי מצא אבידתו. ע"כ. (הרב אברהם ישראל)

משהו לנשמה

כוחה של מצוה במסירות נפש ! ועד כמה ???

"וְהִתְּלַכְתִּי בְּתוֹכְכֶם..." (בחוקותי כו', יב')

בספר "להגיד" [פרשת יתרו] מובא סיפור נפלא ששמע ר' שלום שיבדרון זיע"א מפי בעל המעשה עצמו:

היה זה בימי מלחמת העולם הראשונה, עת הרוסים גייסו לצבא את כל תושבי עיירת סטוצ'ין במלחמתם נגד הגרמנים.

עמדתו בתעלה ולידי חייל יהודי נוסף, כדורי מוות עפו מכל צד, אלפי כדורי אויב שרקו באוזננו ללא הרף, עד שלפתע נפגע החייל שעמד לידי והשתטח מלוא קומתו ארצה ובדקה האחרונה לחייו תפס בידי ואמר: "אנא!! תבטיח לי שתביאני לקבר ישראל!!" "מבטיח לך" ענית, ומיד לאחר חלפו שעות ארוכות משעת פטירתו ולא רק שהפוגה לא נראתה באופק אלא ששדה הקרב הלך וגעש ושני הצדדים ספגו אבדות נפש רבות. בתוך מבול הכדורים ששרקו סביבי הרהרתי לעצמי: "אם היתה הפוגה קלה היתה לי אפשרות לעמוד בהבטחתי ולקוברו בבית הקברות היהודי בסטוצ'ין. אך במצב שכזה וודאי שאפגע אם אזוז ממקום מסתורי". אף על פי כן לא יכולתי להתכחש להבטחתי וברגע מסוים תוך כדי סערת הקרב כשסכנת מוות מרחפת מעל ראשי אזרתי עוז בנפשי ובהחלטה נחושה אמרתי: "הבטחה חייבים לקיים!!! אביא עכשיו לקבר ישראל ויהי מה!!" מיד הרמתי את המת והנחתי על כתפי ויצאתי מהתעלה ופתחתי בריצה אדירה לכיון סטוצ'ין, ועל אף שהאויב זיהני וכדורים ופגזים נפלו סביבי כגשם בכל זאת המשכתי בריצה מטורפת כשכולי תפילה: "אנא אבי שבשמים!! זכני להביא לקבר ישראל ולקיים מצווה זו בשלימות!!"

כך רצתי שלושה קילומטרים עד הכניסה לסטוצ'ין שם פגשתי בחסדי שמים את אחד מאנשי "חברא קדישא" שקיבל מידי את הנפטר, ומיד פתחתי בריצה חזרה לשדה הקרב כשכולי תפילה ותקווה שלא יבחינו בהעדרותי, וכך היה לאחר שהגרמנים גברו על הרוסים וכבשו את סטוצ'ין קיבלתי אישור לשוב לעיירה, ולאחר ימים ספורים גייסו אותי הגרמנים לשירותם. בוקר אחד בעומדי על משמרתי שמעתי לפתע קול ירייה וראיתי מרחוק חייל שנופל תחתיו הבנתי מיד שחייל זה איבד עצמו לדעת והחלטתי לנסות ולהצילו.

כשהגעתי אליו הוא היה עדיין חי ונושם וניסיתי מיד לעצור את הדימום אך לא הצלחתי ולאחר דקות ספורות הוא מת.

לפתע הגיע קצין גרמני מלווה בחיילים וכשראני ליד החייל ההרוג הורה מיד לכפות את ידי ורגלי בטענה שאני הוא זה שיריתי בו למוות.

לאחר שעות ספורות הביאוני למשפט צבאי וכל מאמצי לשכנע את השופט בצידקתי עלו בתוהו וגזרו את דיני למוות. מיד הטילוני לצינוק לא לפני שהודיעוני שתוך 24 שעות אעמוד מול כיתת יורים.

שהיתי בצינוק בתשישות נפש מוחלטת ובליבי פניתי לאבינו שבשמים ושאלתי: "למה? למה זה מגיע לי לאחר שקברתי יהודי במסירות נפש ולאחר שניסיתי להציל חייל נוסף? למה!!"

נרדמתי. ובחלומי הופיע החייל שהבאתיו לקבר ישראל ואמר לי: "דע לך! מזמן נגזר עליך משמים גזר דין מוות, ומתוקף רחמיו של הקדוש ברוך הוא עליך הביאוך בניסיון של מסירות נפש להביאני לקבר ישראל, וכיון שעמדת בניסיון זה בעוז ובגבורה זכית לבטל את הגזר דין מוות מעליך, ועתה אל תירא כלל, ועל אף שיעמידוך מול כיתת יורים תזכה ותינצל ברגע האחרון!!!"

התעוררתי ושמחתי מאד, וכשהגיעו הצוררים וגררני והעמידוני מול כיתת יורים לא חששתי לרגע, וכשהחל הקצין וספר לפני הפתיחה באש: "אחד", "שתיים", הגיח מרחוק חייל דוהר מנופף במטפחת וצועק: "עיצרו! עיצרו!!" הקצין הפסיק את הספירה והמתין לחייל הדוהר שהגיש אליו פיסת נייר ואמר: "לפני שעה קלה קברנו את החייל ומצאנו בכיסו מכתב פרידה זה שכתב לבני משפחתו לפני שאיבד את עצמו לדעת".

מיד שחררני לנפשי וצעדתי שוב לכיוון ביתי שבסטוצ'ין ולאורך כל הדרך לא חדלתי מלהודות על כך שזכיתי לעמוד בעוז בניסיון הגדול והנורא ההוא אשר בזכותו בוטל הגזר דין מוות מעל ראשי". (אהבת ישראל)

הוא אשר אמרנו: ככל שנתאמץ יותר לעשות נחת רוח ליוצרנו, כך נכשיר את עצמנו לקבלת ישועותינו כולן. ויהי רצון שנזכה כולנו לעשות את רצון אבינו שבשמים תמיד כל הימים, ובאהבת ישראל אמיתית נזכה להשתלם באהבת ה' צרופה, ובמהירה דידן יראו עינינו וישמח ליבנו בביאת משיח צדקינו ובבניין בית מקדשינו ותפארתינו אמן ואמן!!!